

день утрѣнный вѣтрець показва, че съмване-то е близо; жерави съ уныло куркане иджтъ отъ горѣ на високо и, на вървулицѣ, единъ по единъ заминувжтъ. Пушка-та грѣмва по близо и дава извѣстїе, че Васильови иджтъ. Никола, принесенъ отъ сладкы-тѣ си мечтанїя, става и, да не разбуди Станкыны, отстѣпва малко по надалечъ и грѣмва. Булка-та стрѣсната исправи се на крака; тя не видѣ никого и, уплашена, глѣдаше на около; Никола ся ободи и задава ѿ сърдце.

—Иджтъ, каза той полегка, като ся завърна.

—Кога е тѣй и ные да вървимъ, отговори булка-та.

—О, не, тѣ ще доджтъ тукъ; рано е още:

—Мила-та Станка, продума булка-та, тя спи и нищо ѿ нестрѣсва. Тя хичъ сега не мысли за брата си, не мысли за Петра, кой-то ѿ освободи...

Четвърта послѣдна пушка грѣмва още понаблизо. Никола отговори съ другж.

Василь, Петръ и Желе сж вече близо, тѣхны-тѣ разкрачи, тѣхно-то шумулене ся чува. Булка-та и Никола отидохж на срѣще имъ.

—Дѣ е Станка, попыта Петръ замаянъ отъ радость, като искочи първый напрѣдъ имъ.

—Тя спи още Петре, отговори булка-та, остави ѿ.

Той отиде при неж. Булка-та съ нетърпение